

Arrest

nr. 217 999 van 7 maart 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat Philippe ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 maart 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 27 februari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. Wietse VREBOS, die loco advocaat Philippe ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Mr. Emeline WILLEMS, die loco advocaat Ca verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd een eerste keer aangetroffen in illegaal verblijf op 15 oktober 2018 en ontving op 16 oktober 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Hij werd op 19 oktober 2018 in vrijheid gesteld.

Op 7 november 2018 werd verzoeker vastgehouden in het gesloten centrum 127bis naar aanleiding van een positieve eurodac hit van Duitsland, waar verzoeker een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend. Er werd naderhand echter vastgesteld dat niet Duitsland maar Italië verantwoordelijk was. Hij werd op 8 november 2018 in vrijheid gesteld.

Op 13 december 2018 werd er voor verzoeker een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 21 januari 2019 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1 (b) van de Dublin-III Verordening. Deze bepaling stelt, *“de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*.

Op 17 januari 2019 treft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies L). Bij arrestnr. 215 565 van 23 januari 2019 oordeelt de Raad *“Il n’y a plus lieu de statuer sur la demande de suspension d’extrême urgence de l’ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d’éloignement, qui ne produit plus d’effets juridiques”*.

Op 22 januari 2019 treft de verwerende partij het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Deze beslissing wordt door de Raad geschorst bij arrestnr. 216 367 van 4 februari 2019.

Op 22 februari 2019 treft de verwerende partij opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13 septies L).

Op 27 februari 2019 treft de verwerende partij opnieuw het besluit tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Dit vormt de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

***“BESLUIT TOT OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT MET
BESLISSING TOT HET VASTHOUDEN IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP
OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT***

[...]

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in 127bis naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Duitsland op 17/01/2019. Er werd echter vastgesteld dat niet Duitsland maar Italië verantwoordelijk was. Op 13/12/2018 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties die op 21/01/2019 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (b) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 22/02/2019 aan de politie dat hij sinds vier maanden in België is. Hij verklaart te willen doorreizen naar het Verenigd Koninkrijk. Hij kan niet terug naar Eritrea omdat het een gewelddadige dictatuur is. Wanneer hij opnieuw gehoord wordt in het gesloten centrum te Steenokkerzeel op 26/02/2019 verklaart hij dat hij ook niet terug wil naar Italië omdat het er niet goed is en omdat de mensen er op straat moeten slapen.

Op 22/02/2019 verklaarde hij aan de politie in goede gezondheid te verkeren. Op 26/02/2019 beweert hij echter een probleem aan zijn oren te hebben.

Betrokkene verklaart zowel op 22/02/2019 aan de politie als op 26/02/2019 in het centrum dat hij geen familie heeft in België. Hij zou mogelijk nog familie in Eritrea hebben.

We benadrukken dat de Italiaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: “de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat

heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit impliceert daarbij ook dat het door betrokkene in Italië ingediende verzoek om internationale bescherming nog niet onderwerp was van een definitieve beslissing. Daarnaast impliceert bovenstaande ook dat betrokkene toegang zal verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Italië en dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek zullen kunnen verder zetten of aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Italiaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. Daarnaast zal de betrokkene gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Italië hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Italië en vooraleer in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Op 26/02/2019 verklaart hij dat hij ook niet terug wil naar Italië omdat het er niet goed is en omdat de mensen er op straat moeten slapen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hij kan niet terug naar Eritrea omdat het een gewelddadige dictatuur is.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Eritrea, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties (REFERENTIES · Maria de Donato, Daniela di Rado, "Asylum Information Database -

National, Country Report - Italy", last updated 21.03.2018, • SFH/OSAR, "Reception Conditions in Italy. Report on the current situation of asylum seekers and beneficiaries of protection, in particular Dublin, returnees, in Italy", Bern, augustus 2016, • UNHCR, "Italy weekly snapshot - 30 December 2018" • Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019) met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië blijkt, dat men omdat men verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art.3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze bovenstaande toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin- Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde "Salvini-decreet" werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo's en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd ("Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019").

Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensen we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, "Italy weekly snapshot – 30 December 2018", <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van verzoeker om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming dat personen, die aan Italië worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat vluchtelingen en economische migranten in Italië en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming er zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asiolverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niet tegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken in de zin van art. 3 van het EVRM of art.4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Italië te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd en de door

betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft.

Op 22/02/2019 verklaarde hij aan de politie in goede gezondheid te verkeren. Op 26/02/2019 beweert hij echter een probleem aan zijn oren te hebben. Betrokkene werd in het centrum onderzocht door een centrumarts, die vaststelde dat er bij terugleiding naar Italië een risico op inbreuk op artikel 3 van het EVRM is (zie attest dd. 26/02/2019)

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen.

Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu (eurodac land). Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene verklaart zowel op 22/02/2019 aan de politie als op 26/02/2019 in het centrum dat hij geen familie heeft in België. Hij zou mogelijk nog familie in Eritrea hebben.

Een schending van art. 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: “De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Er zijn geen elementen die dit wettelijk vermoeden onderuit halen. Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het staat dan ook vast. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en a fortiori de schorsing ervan.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke

verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie-karakter ervan. Dit prima facie-onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM en van het hoorrecht. Verzoeker geeft eerst een theoretische uiteenzetting over artikel 3 EVRM, waarna hij concludeert, *“Een beoordeling in het kader van een terugkeer onder de Dublin III-verordening en een reëel risico op een schending van artikel 3 EVRM kan dan ook slecht plaats vinden na een daadwerkelijk onderzoek, opdat alle redelijke twijfel met betrekking tot een risico op schending van artikel 3 EVRM kan worden weggenomen”*. Vervolgens betoogt verzoeker als volgt onder het kopje, *“Toepassing in onderhavig geval: schending hoorrecht”*:

“B.1.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker bij zijn verhoor dd. 26.02.2019 het volgende heeft verklaard:

- Dat hij niet terug kan naar Italië omdat hij er niet goed is en omdat de mensen er op straat slapen.

- Op basis van deze verklaring stelt verweerster dat hij zelf geen gewag maakt van persoonlijke ervaringen en dat een terugkeer naar Italië dan ook ipso facto geen schending inhoudt van art. 3 EVRM.

Verzoeker is zeker geen onbekende voor deze Zetel. Het weze dan ook onderstreept dat deze Zetel de vorige beslissing dd. 22.01.2019 tot overdracht naar Italië heeft vernietigd omdat zij nagelaten heeft om verzoeker op een ernstige wijze te verhoren:

« Le requérant soutient qu'il n'a jamais eu la possibilité de s'exprimer de manière utile et effective sur son expérience personnelle passée en Italie et sur ses craintes en cas de transfert en Italie avant l'adoption de la décision querrellée.... »

« Partant , le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et ce faisant , la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de natura à indiquer une possible violation de l'article 3 de la convention européenne des droits de l'homme. » (stuk 3)

Uit het hierboven geciteerde arrest kan duidelijk afgeleid worden dat verweerster in het verleden reeds nagelaten heeft om verzoeker te verhoren met een tolk, hij niet kon kenbaar maken dat hij een rechtgeaarde vrees had om naar Italië terug te keren.

B.2.

Thans dient vastgesteld te worden dat zij dit opnieuw gedaan heeft. Verzoeker werd opnieuw verhoord zonder enige bijstand van een tolk.

Dit is an sich problematisch.

Het is algemeen geweten dat dergelijke verhoren – bij gebreke aan de aanwezigheid van een raadsman en/of tolk- vaak zeer oppervlakkig verloopt , zelfs grenzend aan willekeur, waardoor dit zeker niet een diepgaand onderzoek met zich meebrengt.

Het is evident dat als verzoeker enkel Tigryaans spreekt, hij geen notie heeft van de vragen die slechts in drie landstalen en het Engels beschikbaar zijn.

Daarenboven zijn vluchtelingen vaak dusdanig getraumatiseerd van hetgeen zij in hun land van herkomst hebben meegemaakt dat zij zeer achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft.

Dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst is meer dan normaal.

Verweerster houdt in haar beslissing voor dat verzoeker bij zijn verhoor dd. 26.02.2019 zonder tolk zou verklaard hebben dat:

“op 26.02.2019 verklaart hij dat hij ook niet terug wil naar Italië omdat het er niet goed is en omdat de mensen er op straat moeten slapen.

We merken op dat dit hoofdzakelijk een persoonlijke beoordeling van de betrokkene betreft en geen aanleiding biedt af te zien van een overdracht. De betrokkene maakte verder tijdens het verhoor geen gewag van concrete ervaringen , situaties of omstandigheden....” (stuk 1)

Verweerster houdt voor dat verzoeker slechts van horen zeggen heeft dat er mensen op straat slapen en dat verzoeker geen persoonlijke “slechte ervaringen in Italië zou hebben.

Hiermee spreekt zij haarzelf volstrekt tegen.

Zoals blijkt uit haar beslissing 22.01.2019 blijkt dat verzoeker in een eerder verhoor dd. 16.01.2019 en 18.01.2019 heeft verklaard dat:

L'intéressé a déclaré dans le cadre des questionnaires de droit d'être entendu complétés le 16.01.2019 par la police de la route de Liège et le 18.01.2019 l'intéressé a déclaré au centre fermé de Bruges qu'il ne pouvait pas rentrer en Italie où il dormait à la rue et où il n'y a pas de soigne médicale pour le tinitus qu'il souffre (oreilles perforés) et qu'il avait peut-être la tuberculose. (beslissing dd. 22.01.2019 – stuk 2.)

Zij kan dan ook niet op een ernstige wijze voorhouden dat verzoeker geen persoonlijke “slechte ervaringen in Italië zou hebben.

In deze eerdere procedure werd dan ook een schrijven meegedeeld van een vrijwilligster, mme. FAUVELLE. In dit schrijven blijkt duidelijk dat hij enorme problemen heeft gekend in Libië:

« Il rejoint le militaire en 2013 et est incarcéré durant un an dès ses deux ans de service.

En 2015 il passe en Éthiopie deux ans et arrive en 2017 en Libye où il est bloqué 18 mois et enfermé quatre mois de juillet en octobre. Durant cette période il a subi plusieurs violences physiques de la part des trafiquants dont l'oreille gauche frappée- il souffre encore des douleurs et d'un tinnitus.

Il arrive en Europe fin 2017/début 2018 et demande l'asile en Allemagne en mars 2018, refus en juin.

Depuis son arrivé en Belgique il a été arrêté quatre fois et ceci serait son premier enfermement en Europe. Il ne faut pas imaginer qu'il vit bien ce trajectoire et les emprisonnements successifs. Il a traversé le désert ou il a vu des dizaines de ses amis mourir de soif. Ils ont finit par boire leur urine pour survivre... Il perd du poids actuellement, il ne sait pas se défendre auprès du médecin du Centre lorsqu'il demande d'être vu pour son oreille..» (stuk 4)

Verzoeker heeft derhalve met absolute zekerheid een kwetsbaar profiel en verweerster had daar gelet op haar eerdere beslissing perfect van op de hoogte moeten zijn.

B.3.

Met andere woorden verweerster is perfect op de hoogte van het feit dat verzoeker persoonlijke slechte ervaringen in Italië heeft nu zij zich in een eerdere beslissing uitdrukkelijk erkend heeft dat verzoeker wel degelijk in Italië op straat geslapen heeft.

Het is dan ook op basis van deze verklaringen dat deze Zetel reeds vastgesteld heeft dat het noodzakelijk is dat verzoeker met een tolk verhoord wordt.

De Belgische Staat gaat duidelijk op haar elan verder nu zij verzoeker in de thans bestreden beslissing een tweede maal verhoord en dit opnieuw zonder bijstand van een tolk.

Het is de raadsman van verzoeker raadselachtig hoe hij thans (opnieuw) zich op een verstaanbare wijze kenbaar kon maken. Verwerende partij wordt derhalve conform het arrest van deze Zetel uitgenodigd om aan te tonen dat zij speciale maatregelen hebben getroffen .

Het is derhalve duidelijk dat verzoeker zijn vrees opnieuw niet heeft kenbaar kunnen maken. Dit verhoor heeft volgens de verklaringen van verzoeker aan de raadsman opnieuw zéér kort geduurd. Gelet op het bovenstaande nodigt verzoeker verweerster in het licht van de openbaarheid van bestuur en de waarheidsvinding uit om op basis van objectieve stukken de duurtijd van dit verhoor aan te tonen.

Hierbij komt nog dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat , waardoor verzoeker – die al de taal niet machtig is – niet uitgenodigd wordt om een uitgebreid antwoord te formuleren.

Het feit dat het verhoor zéér kort heeft geduurd, wijst er in elk geval op dat verzoeker niet de tijd heeft gehad om – in een taal die hij niet machtig is – veel uitleg te geven waarom hij vreest om terug te keren naar Italië.

Dat verzoeker dan ook – in een taal die hij niet machtig was – zijn rechtmatige vrees voor zijn leven in de zin van art. 3 EVRM niet kenbaar kon maken , is derhalve vrij evident en enkel maar terug te brengen tot de halsstarrige wijze waarop verweerster weigert om een tolk te voorzien.

Dit is op zich problematisch en vormt een schending van het hoorrecht.

B.4.

Anticiperend op hetgeen zij in haar nota zal schrijven , kan verweerster overigens onmogelijk voorhouden dat zij geen enkele plicht zou hebben om de bijstand te voorzien van een tolk in het kader van een administratieve aanhouding.

Dat dit een volstrekt onzinnige bewering is , lijkt haar duidelijk te ontgaan. Men kan in het kader van goed bestuur toch onmogelijk de rechtstoestand van een onderhorige wijzigen zonder dat men hem op een adequate wijze gehoord heeft? Het hoorrecht is immers een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hoewel de vreemdelingenwet an sich geen bepaling hieromtrent heeft, dient er in het kader van de Dublin III verordening wel een tolk voorzien te worden. Art. 5.4. Dublin III verordening:

“Het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die verstaat en waarin hij kan communiceren. Zo nodig stelt de lidstaat een tolk aan die kan zorgen voor een goede communicatie tussen de verzoeker en de persoon die het persoonlijk onderhoud voert.”

De Belgische Staat heeft dan ook géén enkele inspanning geleverd om verzoeker op een ernstige wijze te verhoren.

Dat ze derhalve geen tolk moest of kon aanstellen is flagrant onzinnig en is niet in strijd met de rechtspraak van het Hof van Justitie.

B.5.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C 349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, 9 37).

Ook andere rechtspraak treedt dit bij:

« Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37). »

« Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50). »

Deze rechtspraak heeft haar weerslag op de Belgische rechtsorde.

B.6.

Uw Raad volgt de rechtspraak van de Hof van Justitie en stelt dan ook dat elke vreemdeling de mogelijkheid moet hebben om zich tijdens een verhoor verstaanbaar uit te drukken (arrest nr. 214 701 van 4 januari 2019):

« En l'espèce, le Conseil constate que le requérant affirme ne pouvoir communiquer que dans la langue maternelle, le tigrinya. Cette affirmation est corroborée par le courrier de son « hébergeuse », qui explique notamment « (...) qu'il ne parle que Tigrinya » et qu'elle a pu communiquer avec lui « (...) via un ammi commun qui parle anglais ». Elle est également corroborée par le dossier administratif. L'agent de l'Office des étrangers qui a mené l'entretien individuel du requérant en date du 14 octobre 2018 a en effet précisé, dans le formulaire type rédigé à cette occasion, que l'intéressé parlait le tigrinya, sans mentionner la connaissance d'aucune autre langue. Cet agent a en outre cosigné le fait que l'entretien s'était déroulé sans interprète, mais en présence d'un co-détenu du centre où le requérant avait été placé en Tigrinya et en anglais.

(...)

Il appartenait à la partie défenderesse de recourir à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui devait mener l'entretien individuel. (...) Il en va d'autant plus ainsi que la seule question qui a été complétée est une question ouverte qui peut éventuellement amener une réponse nuancée et détaillée, nécessitant partant une très bonne maîtrise des langues usitées.

(...)

Le conseil constate ensuite qu'il est mentionné dans la décision attaquée que « une simple crainte de violation de l'article 3 CEDH ne suffit aucune parce que celle-ci ne repose pas sur une expérience personnelle propre de l'intéressé. L'intéressé doit donc pouvoir démontrer qu'il a des raisons sérieuses de croire qu'il encourt un risque réel, en Italie, d'être exposé à un traitement contraire à l'article 3 CEDH. »

Il s'ensuit que l'expérience en matière d'accueil déjà vécue par le requérant en Italie s'avère un élément pertinent de nature à avoir une incidence sur le sens de la décision attaquée, celle-ci devant être prise en considération dans le cadre de l'examen d'une éventuelle violation de l'article 3 CEDH.

Partant, force est de constater que le droit d'être entendu du requérant a bien été violé et que ce faisant, la partie défenderesse n'a pas pu procéder à un examen aussi rigoureux que possible de tous les éléments de la cause de nature à indiquer une possible violation de l'article 3 de la CEDH »

Of in een later arrest met nummer 214 992 van 11 januari 2019 stelt u Raad als volgt:

« In zijn arresten stelt de Raad van State heden dat het principe "audi alteram partem" dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober nr 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727)

(..)

De verzoekende partij vervolgt dat zij niet dienstig werd gehoord. Uit de motieven van de bestreden b, nr. beslissing blijkt dat de verzoekende partij door de politie werd gehoord. E verzoekende partij betwist dat dit een dienstig gehoor is, nu ze onvoldoende Engels spreekt en er geen tolk aanwezig was. De advocaat van de verzoekende partij geeft aan dat haar cliënt zeer moeilijk Engels verstaat en zich moeilijk in het Engels kan uitdrukken. Naar aanleiding van het verzoekschrift heeft ze met de verzoekende partij in het Arabisch gecommuniceerd. De verzoekende partij vervolgt ook dat ze geen inzage gekregen heeft in de stukken van het administratief dossier voor het indienen van huidig verzoekschrift. Indien de verzoekende partij dienstig gehoord was geweest dan had ze haar vrees ten aanzien van Eritrea kunnen uiteenzetten.

Op basis van de stukken van het administratief dossier kan niet uitgemaakt worden of de verzoekende partij al dan niet de Engelse taal goed verstaat.

(...)

Evenmin blijkt uit het administratief dossier niet dat de verwerende partij de mogelijkheid niet had om de verzoekende partij om meer duiding te vragen.

(...)

De Raad beschikt niet over enige onderzoeksbevoegdheid om dit te onderzoeken. Dit onderzoek komt toe aan de verwerende partij. Het is de verwerende partij die een onderzoek dient te voeren naar het actueel risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Het dient om een effectief onderzoek tegen te gaan.»

Het is dan ook op zich ernstig dat verzoeker wanneer hij aangehouden werd hij onvoldoende zijn motieven kenbaar kon maken.

B.7

Gelet op de voorgeschiedenis had verweerster zeker en vast een tolk dienen aan te stellen teneinde verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn persoonlijke "slechte ervaringen in Italië kenbaar te maken.

Verwerende partij is derhalve enorm tekort geschoten in haar zorgvuldigheidsplicht.

Het staat vast dat verzoeker niet dienstig gehoord werd en hij zich op geen enkele (efficiënte) wijze verstaanbaar heeft kunnen maken en duiden waarom een terugkeer naar Italië een mogelijke schending uitmaakt van art. 3 EVRM.

Verzoeker brengt het begin van bewijs bij dat bij een eventuele verwijdering naar Italië, hij het voorwerp zal uitmaken van een vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van 3 EVRM gelet op het gegeven dat de opvangstructuur van het land wordt overspoeld en geen waarborgen gegeven kunnen worden voor een menswaardig bestaan, dat er tevens verschillende obstakels zijn tot het aanvragen van internationale bescherming en het verkrijgen van de nodige medische zorgen.

Verzoeker behoort zoals hierboven aangetoond werd tot de kwetsbare groep van terugkerende migranten onder de Dublin III-verordening, waardoor het risico dat verzoeker, bij een verwijdering naar Italië, zal worden blootgesteld aan een in artikel 3 EVRM bedoelde behandeling, enorm reëel is.

Dat Uw Raad eerder hieromtrent het volgende vast stelde:

"De Raad benadrukt nogmaals dat in het licht van artikel 3 van het EVRM, er in hoofde van de verwerende partij, voorafgaand aan de uitvoering van een gedwongen verwijdering, de plicht rust om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 15 november 1996, nr. 22414/93, *Chahal v. Verenigd Koninkrijk*, par. 96; EHRM 11 juli 2000, nr. 40035/98, *Jabari v. Turkije*, par. 39; EHRM 12 april 2005, nr. 36378/02, *Shamayev e.a. v. Georgië en Rusland*, par. 448). Uit de verklaringen van de verzoekende partij en het OSAR rapport en de beslissing van het "Tribunal administratif de Rennes" waarnaar zij verwijst, blijkt dat wat betreft de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië, het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in deze stand van het geding niet is uitgesloten. **Daarnaast bevat het administratief dossier geen andere objectieve en actuele gegevens of stukken die aantonen dat de verwerende partij – die de verzoekende partij niet heeft gehoord over een mogelijke overdracht naar Italië en die niet onwetend kan zijn van het bestaan van bepaalde rapporten - een "zo nauwkeurig mogelijk onderzoek" heeft gedaan van de omstandigheden waarin de verzoekende partij mogelijks zal terechtkomen bij haar overdracht naar Italië en dat er geen reëel risico is op een schending van artikel 3 van het EVRM.** Gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan mogelijkheid om haar standpunt betreffende een overdracht naar Italië te doen kennen voor het nemen van de bestreden beslissing en gelet op de elementen die de verzoekende partij bijbrengt bij haar verzoekschrift om haar bezwaar tegen een overdracht naar Italië te onderbouwen, is het middel ernstig in de mate dat een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd." (RvV, 29 maart 2018, nr. 201 893.)

B.8.

Zoals hierboven aangetoond werd, heeft verzoeker in het verleden in Italië en Libië traumatiserende ervaringen opgelopen (zie beslissing dd. 22.01.2019 en verklaring Mme. FAUVELLE).

Omwille van het feit dat verzoeker op een onvoldoende wijze gehoord werd, heeft hij dan ook niet kenbaar kunnen maken dat hij heel getraumatiseerd is en dat hij vreest voor zijn leven bij een eventuele terugkeer naar Italië.

Nochtans kampt Italië met heel wat problemen om asielzoekers met psychologische problemen te screenen en hun de bijhorende behandeling te geven.

"According to the 2017 AIDA country report on Italy, there is no specific identification mechanism in place in Italy to systematically identify vulnerable asylum seekers, including unaccompanied minors. This implies that persons with visible vulnerabilities such as pregnant women or single-parent households, unaccompanied minors or people with disabilities are usually identified much sooner than those with non-visible vulnerabilities such as victims of human trafficking or torture." (DRG, MUTUAL

TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, December 2018, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/mutual-trust.pdf>, 11)

B.9.

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven. Dat verzoeker nochtans, gelet op zijn kwetsbare profiel van verzoeker van internationale bescherming de nodige opvang, toegang tot de procedure en medische zorgen vereist.

Dat in Italië geen **medische** en psychologische aandacht is, noch zorgen voor worden aangeboden.

Hier wringt dan ook het schoentje, nu diverse mensenrechtenverslagen erop wijzen dat er weinig tot geen voorzieningen zijn voor mensen met psychologische problemen:

« 8.2 Treating people with mental health problems

MSF has observed an increase in the number of asylum seekers and migrants with mental health problems.

There are serious deficits in the provision of psychological and psychiatric treatment in terms of examinations, support and care. Only very few places offer out-patient care. However, a visit to the doctor is often not enough to guarantee effective treatment in the case of mental health problems. In-patient care is rarely possible at all, as there are too few places on the one hand and usually nobody to translate on the other.

To identify and classify a trauma, mental illness or another cause of mental suffering, it must be possible to communicate with the patient. Knowledge of the language – and possibly intercultural translation – is essential for treating mental illness effectively.

Many accommodation facilities for asylum seekers do not offer any psychological or psychiatric support. CAS centres in particular do not cater for the treatment of mental health problems and are therefore unsuitable for people who require psychological or psychiatric support. Although CAS accounts for the largest number of places in the accommodation system, it is only intended for short stays as a kind of “safety net” whenever there are bottlenecks in the regular reception system. Owing to the temporary nature of CAS centres and the fact that providers are often not specialists in the area of asylum (e.g. hotel operators), it seems questionable whether they fulfil the basic conditions for professional treatment. In cases where CAS centres offer psychological support, it is often improvised and patchy. This is exacerbated by the lack of communication between the CAS centres and the health services and the practically non-existent relationship between ASL and the prefectures. These barely functioning interfaces make it more difficult to allocate patients to adequate accommodation and to access psychological or psychiatric care. (...)

8.3 Relationship between housing situation and health

Of the 22,500 places in the SPRAR system, just 180 are reserved for people with mental disorders or disabilities, and only 100 for people requiring specialised and long-term health care. It can take months to find a suitable place.

A person's housing situation has a major impact on their health and the success of medical treatment. Health, social and legal problems are interrelated. It is therefore important to clarify the housing situation first. People requiring treatment must be given a place in a house or accommodation centre; otherwise it is impossible to guarantee meaningful and targeted treatment. This confirms the statement made by SaMiFo during the last fact-finding visit of OSAR: Life on the street is detrimental to a person's health. It is impossible to provide suitable treatment for mental illness under these circumstances. The example was given of a traumatised person suffering from a sleep disorder: If they have to sleep on the streets, the doctor cannot prescribe strong sleeping pills that would otherwise impair their reflexes, because they must be capable of reacting in situations of danger. In other words, treatment must be adapted to the person's living situation. In such cases, it is often only possible to relieve the symptoms, but proper, healing treatment cannot be guaranteed. People who spend their whole day hunting down the next meal and the next place to sleep have no time to address their mental health.

Furthermore, this situation can lead to so-called post-migratory living difficulties. This means that people become retraumatised after their treatment is completed. Retraumatization can have many different

causes. As ending treatment also coincides with having to leave accommodation, the risk is even higher. According to Cittadini del Mondo, mental health problems are often aggravated in squats like Selam Palace. (...)

There are only a few suitable accommodation places for people with mental health problems. (...) People with mental health problems are sometimes excluded from state-run reception centres if they are considered unfit for communal living. People with mental disorders can even be excluded from squats if they are seen as an undue burden (see chapter 5.3.4). On account of the limited number of specialised accommodation places and the large number of people with mental health problems, it must be assumed that many of them end up on the street, as they may not be tolerated in normal centres or squats.

8.4 Conclusion

Access to emergency treatment is possible, however, access to other health care services is made more difficult by administrative hurdles, language problems and insufficient information. Health care must be considered in conjunction with the housing situation. **There are far too few suitable accommodation places for people with health problems, and too few adequate treatment options and reception places for the mentally ill in particular.** Many people who rely on medical support therefore live on the street or spend the night in emergency accommodation. Suitable treatment and healing is impossible under these circumstances. Swiss Refugee Council, Reception conditions in Italy, August 2016, available at: <https://www.refworld.org/docid/58510a714.html>

Een rapport van 15 juli 2016 van Artsen zonder Grenzen bevestigt deze vaststellingen:

« The above results highlight the need to reform the approach to the issue of mental health treatment in the context of migration in Italy. The widespread absence of professionals with expertise in the context of migration is undermined by the frequent lack of cultural mediation figures, even in the public referral facilities, with harmful consequences for the early and essential identification of cases of mental distress among the hosted migrant population. (...) (https://www.ecoi.net/en/file/local/1172732/1226_1481111078_neglected-trauma-report.pdf)

Dat MSF voorts nog aanstipt dat “Finally, **very serious critical issues concern mental health services.** In addition to the lack of cultural mediators (whose presence is judged to be even counterproductive for the purpose of taking care of the patient, as in Udine and Bolzano) there are significant shortcomings in the skills of ethno-psychiatry and a lack of continuity of care for people with psychiatric disorders.” MSF – Médecins Sans Frontières: “Out of sight” – Second edition, 8 February 2018

Zoals blijkt uit bovenstaande rapporten stond de opvang van asielzoekers op heden al onder druk. Het is in die zin opvallend dat verweerster in haar bestreden beslissing voorhoudt dat het SALVINI-decreet geen wezenlijk verschil in opvang teweeg zal brengen.

Een zeer recent rapport (december 2018) van de Danish Refugee Council stelt dat de opvang van vreemdelingen in Italië opvallend verslechterd is sinds het SALVINI decreet.

“Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights. The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse. ...

The experiences of the participating asylum seekers show that after accessing reception conditions, which are often far from adequate to meet their special reception needs, vulnerable Dublin returnees risk losing the right to accommodation without due consideration of their vulnerable situation.

Following the cases documented through the monitoring project, the Danish Refugee Council and the Swiss Refugee Council find that it is clear, that there is a real risk of vulnerable Dublin returnees not being provided with adequate reception conditions upon arrival in Italy, exposing them to a risk of ill-treatment contrary to Article 3 of the ECHR and Article 4 of the EU Charter of fundamental rights.

The risk that the fundamental rights of Dublin returnees will be violated upon return to Italy has only increased following the changes to the Italian reception system introduced by the Salvini Decree, which

entered into force on 5 October 2018 and which significantly affect the Italian reception system for the worse.

Finally, the experiences of the monitored vulnerable Dublin returnees emphasize that Member States must abide by their obligations under the Dublin III Regulation to ensure that the special needs of Dublin returnees are adequately addressed following a Dublin transfer to the responsible Member State. As illustrated by the case studies in this report, those responsible for addressing the special needs of vulnerable Dublin returnees often seem to be unaware of these, in spite of the transferring Member States' obligations under Articles 31 and 32 of the Dublin III Regulation to transmit information on any special needs of the person to be transferred. ((DRG, MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, December 2018, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/mutual-trust.pdf>, 3)

En verder:

Since Decree No. 113/2018 on Security and Migration (also called the 'Salvini Decree') entered into force on 5 October 2018⁵¹ asylum seekers, except for unaccompanied minors, no longer have access to SPRAR centres.⁵² As a result, the name SPRAR was changed to System of Protection for Holders of International Protection and Unaccompanied Minors.⁵³

Asylum seekers are now to be accommodated in the collective centres (CARA, CDA or CAS) until a final decision on their asylum application has been made. Except for unaccompanied minors, only those granted international protection⁵⁴ (and their family members) can be accommodated in SPRAR centres.⁵⁵ In its press release, the UNHCR voiced concerns about the negative impact of the measures introduced by the Decree on the Italian reception and asylum system.⁵⁶

On 25 October 2018 the Italian Ministry of Interior confirmed the practical consequences of the Salvini Decree in a letter addressed to all SPRAR centres.⁵⁷ The letter specifies that asylum seekers already offered accommodation in a SPRAR centre before 5 October 2018 remain entitled to accommodation in a SPRAR centre, but henceforth no asylum seekers, except for unaccompanied minors, are allowed to enter and stay in a SPRAR centre. The letter from the Ministry of Interior explicitly mentions that also vulnerable asylum seekers are henceforth excluded from SPRAR centres.

Access to the Italian health care system, except for emergency treatment, is conditional on a person first obtaining a residence card in order to be issued a European Health Insurance Card, which will be valid for the same period as the residence card.⁵⁸ Asylum seekers are only entitled to emergency treatment until their asylum application has been officially registered by the Questura.⁵⁹ As the Salvini Decree determines that asylum seekers will no longer be issued with a residence card,⁶⁰ asylum seekers will henceforth only have access to the health care services provided at their accommodation centre. The First-Line collective centres, where all newly registered asylum seeker will be accommodated, offer only limited access to emergency health care,⁶¹ whereby the Salvini Decree further restricts asylum seekers' access to specialized health care.

Other changes introduced by the Salvini Decree include the abolition of the 'humanitarian residence permit', the form of protection that was previously the most used in Italy.⁶² To replace the humanitarian residence permit, the Salvini Decree introduced new residence permits for 'exceptional cases'. DRG, MUTUAL TRUST IS STILL NOT ENOUGH The situation of persons with special reception needs transferred to Italy under the Dublin III Regulation, December 2018, <https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/mutual-trust.pdf>, 12-13)"

Gelet hierop is verzoeker van oordeel dat verwerende partij onvoldoende gemotiveerd heeft dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen.

Dat verzoeker nagelaten heeft om verzoeker op een ernstige wijze te horen.

Dat verzoeker derhalve, eens toegekomen in Italië, aan zijn lot zal worden over gelaten, waardoor hij een reëel risico loopt geen gepaste opvangmogelijkheden te vinden, noch zal worden geïnformeerd omtrent de verdere procedure en behandeling van zijn verzoek tot internationale bescherming. Hierdoor zal verzoeker zich waarschijnlijk andermaal in de illegaliteit begeven.

Normalerwijze komt het aan de administratieve overheid toe om een deugdelijk en diepgaand onderzoek te voeren wanneer zij geconfronteerd wordt met een risico op schending van artikel 3 EVRM en om op die manier elke gereede twijfel weg te nemen. Dergelijk onderzoek werd in casu niet gevoerd door de verwerende partij. De verwerende partij heeft aldus niet iedere gereede twijfel weggenomen omtrent een risico op schending van artikel 3 in geval van een uitwijzing van verzoeker naar Italië.

Het procedurele luik van artikel 3 EVRM werd geschonden nu de verwerende partij geen deugdelijk en diepgaand onderzoek heeft gevoerd. Verzoeker heeft een begin van bewijs aangevoerd (algemene rapporten).

Voor wat betreft het hoorrecht

3.3.2.2. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukaburega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12). Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Het hoorrecht als nationaal beginsel kent dezelfde strekking (cfr. RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329).

3.3.2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker sedert oktober 2018, zeven maal gehoord is geweest door de autoriteiten. Op 16 oktober 2018 verklaart hij blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij in België vertoeft sedert een drietal maanden en dat hij wenst door te reizen naar het Verenigd Koninkrijk. Op dezelfde dag wordt een vragenlijst ingevuld met gestandaardiseerde vragen, opgesteld in het Nederlands en het Engels. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Op de vraag *“Why did you not return to your country of origin/country where you requested international protection or why do you believe you cannot return to your country of origin/country where you requested international protection?”* [hierna: vraag 1] wordt als antwoord ingevuld, *“Problèmes politiques”*. Op de vraag *“Have you had your fingerprints taken in another European country?”* [hierna: vraag 2] wordt als antwoord ingevuld, *“Italie”*. Op de vraag *“Do you suffer from an illness which obstructs you to return to your country of origin? If so, which illness?”* [hierna: vraag 3], wordt *“Non”* als antwoord ingevuld. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar D.D. en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk. Op 5 november 2018 verklaart verzoeker blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij niets wenst te verklaren. Op 5 november 2018 wordt ook de bovenvermelde gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd en dat er geen bijstand is van een tolk. Bij vraag 1 wordt ingevuld, *“Het is daar niet goed. Ik wil naar Engeland”*. Bij vraag 2 wordt *“neen”* ingevuld alsook bij vraag 3. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, politieambtenaar E.N. en van verzoeker. In het administratief dossier bevindt zich verder een verslag van 7 november 2018 van sociaal assistent J.B. van het gesloten centrum 127 bis. Dit verslag kan niet anders dan tot stand gekomen zijn via een gehoor van verzoeker. In dit verslag kan het volgende worden gelezen: *“Ik verliet Eritrea om via Ethiopië en Soedan naar Libië te trekken. Ik kwam in Italië aan begin mei 2018, ik verbleef daar 1 maand, ik werd niet gered op zee, ik kreeg geen politie controle en vroeg geen asiel aan. Ik verbleef ongeveer 2 maand in Frankrijk hoofdzakelijk in de jungle van Duinkerke, ik vroeg geen asiel en kreeg geen politiecontrole. Ik ben nu anderhalve maand in België. Je zegt me dat ik asiel heb gevraagd in maart 2018 in Duitsland. Dat klopt. Ik heb in Duitsland een Dublin Italië beslissing gekregen denk ik, ze gaven mij een bevel om het grondgebied te verlaten. Ik heb in Duitsland een broer. Ik ben nu op weg naar de UK omdat ik het grondgebied moet verlaten”*. Op 27 november 2018 verklaart verzoeker blijkens het administratief verslag aan de federale politie dat hij in een vrachtwagen kroop om naar het Verenigd Koninkrijk te reizen. Op 16 januari 2019 verklaart verzoeker blijkens het administratief verslag aan de federale politie opnieuw dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Op 22 februari 2019 verklaart verzoeker blijkens het administratief verslag aan de federale politie andermaal dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil reizen. Op dezelfde dag wordt ook de gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt aangekruist dat de verklaringen in het Engels werden afgelegd. Bij vraag 1 wordt ingevuld, *“Non je ne veux pas retourner. C’est une dictature avec une politique très violente”*. Bij vraag 2 wordt *“I don’t understand”* ingevuld. Bij vraag 3 wordt ingevuld, *“Aucun problème. Je suis en bonne santé”*. Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, attaché H.D. en van verzoeker. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk. Op 26 februari 2019 wordt opnieuw een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld. Er wordt vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en bij *“langues”* wordt het Engels en het Tigrinya ingevuld. Bij vraag 1 wordt ingevuld, *“(…) Je ne veux pas retourner en Italie parce que ce pays n’est pas bien. Beaucoup de gens doivent dormir sur la rue”*. Bij vraag 2 wordt ingevuld, *« (...) Je n’ai pas demandé l’asile en Italie. Ils ont pris mes empreintes contre ma volonté. J’étais malade”*. Bij vraag 3 wordt ingevuld, *“En Libbie, on m’a fait mal à l’oreille. Ils ont mis une barre de fer dedans. En Italie, on ne m’a pas soigné. Une fois en Allemagne, on m’a aidé. Maintenant j’entends encore quelque chose, mais*

mal". Op deze vragenlijst figureert de handtekening van de interviewer, C.V.L, sociaal assistente. Verzoeker weigert te tekenen zonder meer. De vragen werden niet beantwoord met de hulp van een tolk.

3.3.2.4. Het administratief dossier bevat dus de gehoorverslagen van verzoeker. Er is dus niet langer sprake van een situatie die aan de kaak werd gesteld in arrestnr. 216.367 van 4 februari 2019, met name, "*Le dossier administratif, tel que transmis au Conseil, ne contient pas les rapports des auditions du requérant. En conséquence, le Conseil ne peut pas vérifier si le requérant a fait valoir une vulnérabilité particulière que la partie adverse aurait dû prendre en compte dans la motivation de la décision querellée*".

3.3.2.5. Verzoeker kan voormeld arrest van de Raad van 4 februari 2019 niet meer laten zeggen dan wat het zegt. Met name kan verzoeker niet dienstig stellen dat dit arrest de overdracht naar Italië "*vernietigd*" heeft "omdat zij nagelaten heeft om "*verzoeker op een ernstige wijze te verhoren*". Dit kan niet in het arrest gelezen worden. Evenmin werd in dit arrest de verwerende partij aangewreven dat zij nagelaten heeft verzoeker met een tolk te verhoren. Het betrokken arrest stelt niet meer dan dat de gehoorverslagen niet in het administratief dossier zitten zodat de beweringen van verzoeker niet kunnen geverifieerd worden.

3.3.2.6. Waar verzoeker erover valt dat hij niet gehoord werd mits bijstand van een tolk, wijst de Raad op het volgende. Ten eerste figureert verzoekers handtekening op nagenoeg alle gehoorverslagen. Hij had ter gelegenheid van de ondertekening van deze verslagen de mogelijkheid om kenbaar te maken dat hij de vragen niet goed begrepen heeft omdat er geen bijstand was van een tolk, quod non. Verder wordt op diverse gehoorverslagen vermeld dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd. Op 26 februari 2019 wordt een gestandaardiseerde vragenlijst ingevuld, waarop vermeld wordt dat verzoeker zijn verklaringen in het Engels heeft afgelegd en wordt bij "*Langues*" het Engels en het Tigrinya vermeld. Dit staat haaks op de bewering in het verzoekschrift dat hij "*enkel Tigryaans spreekt*". Verder blijkt duidelijk dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk wil gaan en dat hieruit redelijkerwijs kan afgeleid worden dat hij voldoende kennis heeft van het Engels. Verzoeker kan voorts geen dienstig argument putten uit artikel 5.4. van de Dublin-III Verordening. Uit het door verzoeker zelf geciteerd artikel blijkt dat lidstaten niet verplicht zijn om een tolk ter beschikking te stellen voor het persoonlijk onderhoud en dat dit "*zo nodig*" moet gebeuren. Deze bepaling meldt dat het persoonlijk onderhoud wordt gevoerd in een taal die de verzoeker verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij die taal verstaat en waarin hij kan communiceren. Er zijn geen elementen die erop wijzen dat het Engels niet een taal is waarin verzoeker kan communiceren of dat er dermate grote communicatieproblemen waren dat verzoeker aan de hand van zeven gehoren niet in staat was om mee te delen wat hij wou meedelen. Alleszins kan nog verwezen worden naar het gestelde in punt 3.2.3.9.

3.3.2.7. Verzoeker betoogt verder dat vluchtelingen getraumatiseerd zijn en achterdochtig zijn met alles wat met politie en staat te maken heeft en dat zij dan ook enige reservaties hebben bij het invullen van een vragenlijst. Voorts werpt verzoeker op dat de vragenlijst veel gesloten vragen bevat waardoor verzoeker die de taal al niet machtig is, niet uitgenodigd wordt veel uitleg te geven waarom hij vreest terug te keren naar Italië. Verzoeker geeft aan dat "*het gehoor zéér kort heeft geduurd*", wat erop wijst volgens hem dat hij niet de tijd heeft gehad om in een taal die hij ook niet machtig is, veel uitleg te geven waarom hij vreest om terug te keren naar Italië.

3.3.2.8. Te dezen dient de Raad op te merken dat verzoeker zoals gezegd tot zeven keer toe gehoord is geweest, dit door politieambtenaren, attachés van de Dienst Vreemdelingenzaken en sociaal assistenten van de gesloten centra. Aan de hand van dit alles komt naar voren dat verzoeker niet terug wil naar Eritrea omdat dat een gewelddadige dictatuur is, dat hij naar het Verenigd Koninkrijk wil, dat hij in Libië mishandeld werd aan zijn oren, dat hij in Italië daarvoor geen medische hulp ontving, in Duitsland wel, maar dat hij niet meer goed hoort en dat er in Italië veel mensen op de grond sliepen. Verwerende partij heeft met nagenoeg al deze elementen rekening gehouden en gemotiveerd.

3.3.2.9. Verzoeker ontvouwt nergens in zijn verzoekschrift wat hij nog meer zou hebben aangebracht dan het gestelde in punt 3.3.3.8. mocht hij gehoord geweest zijn met bijstand van een tolk in de meest ideale omstandigheden, en dat dan tot een andere uitkomst dan de bestreden beslissing zou geleid hebben. De Raad ziet dus niet goed in welk belang verzoeker heeft bij zijn grieven dat hij niet gehoord werd met bijstand van een tolk, dat de vragenlijsten gesloten zijn en de gehoren niet lang geduurd hebben of dat hij schroom zou hebben om zijn verhaal te vertellen. Verzoeker beweert dat hij wegens gebrek aan gehoor met een tolk zijn persoonlijke slechte ervaringen niet kon meedelen en niet kenbaar

kon maken dat hij een rechtmatige vrees voor zijn leven heeft in geval van terugkeer naar Italië, maar hij legt in zijn verzoekschrift niet concreet uit welke concrete persoonlijke slechte ervaringen in Italië maken dat hij daar vreest voor zijn leven in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker beweert voorts wel doch toont niet aan dat hij “*heel getraumatiseerd*” is en toont evenmin aan dat hij kampt met psychologische en medische problemen. Verzoeker probeert zich tevergeefs een zeer kwetsbaar profiel aan te meten en probeert tevergeefs het feit dat de verwerende partij hiermee geen rekening hield, af te schuiven op het feit dat zijn gehoor nooit plaatsgreep met bijstand van een tolk.

3.3.2.10. Een schending van het hoorrecht blijkt dan ook niet. De algemene oplistings in het verzoekschrift van rechtspraak van het Hof van Justitie en van de Raad inzake het hoorrecht kan hieraan geen afbreuk doen.

Voor wat betreft artikel 3 EVRM

3.3.2.11. Artikel 3 EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 96). Het EHRM heeft verder gesteld dat in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104). Uit de rechtspraak van het EHRM, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12 van 6 juni 2013), blijkt dat de omstandigheden in het ontvangende land in het kader van de Dublinverordening een zeker niveau van hardheid en ernst moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde: “The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II). De beoordeling van het minimumniveau van hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van de concrete omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, §28.). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 220). In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 251). De vereiste van bijzondere bescherming geldt des te meer ten aanzien van asielzoekers met specifieke noden op materieel, fysiek of psychologisch vlak die maken dat er sprake is van een extreme kwetsbaarheid en die noodzaakt dat concrete en individuele waarborgen moeten worden verkregen over de specifieke omstandigheden waarin zij zal worden opgevangen (cf. EHRM A.S./Zwitserland, 30 juni 2015; EHRM 13 januari 2015, A.M.E./Nederland; EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland).

Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker om internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielpcedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10). Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker om internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

3.3.2.12. Het komt er dus op neer om de algemene situatie in Italië voor Dublinterugkeerders voor wat betreft de asielpcedure en opvangvoorzieningen in ogenschouw te nemen alsook de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

3.3.2.13. Voor wat betreft de algemene situatie in Italië, klaagt verzoeker de gebrekkige opvangomstandigheden in Italië aan, waar voor vreemdelingen met psychische problemen veelal geen aangepaste opvang of medische omkadering met voldoende experts aanwezig is. Hij verwijst hierbij naar een rapport van de "Swiss Refugee Council" van augustus 2016, naar een rapport van Artsen Zonder Grenzen van 15 juli 2016 en naar een rapport van MSF van 8 februari 2018. Verder geeft verzoeker aan dat uit deze rapporten blijkt dat de opvang van asielzoekers "heden" al onder druk staat en dat het opvallend is dat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt dat het Salvini-decreet geen wezenlijk verschil in opvang zal teweeg brengen. Verzoeker specificeert dat een zeer recent rapport van 12 december 2018 van de "Danish Refugee Council" stelt dat de opvang in Italië opvallend verslechterd is sinds het Salvini-decreet. Volgens verzoeker heeft de verwerende partij onvoldoende gemotiveerd dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielpcedure en opvangvoorzieningen.

3.3.2.14. Uit de recente rechtspraak van het EHRM blijkt dat de situatie van asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Volgens het EHRM is er geen situatie van systeemfouten die een overdracht van om het even welke verzoeker om internationale bescherming verhindert. De algemene en structurele opvangsituatie voor verzoekers om internationale bescherming in Italië is op zich niet voldoende is om alle Dublin-overdrachten van asielzoekers naar dat land te schorsen. Er blijkt wel dat de situatie minstens precair te noemen is, zodat moet nagegaan worden of verzoeker een bijkomende kwetsbaarheid vertoont die concrete en individuele garanties noodzaakt teneinde een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te vermijden (EHRM 7 juni 2018, nr. 67981/16, H. t. Zwitserland).

3.3.2.15. De bestreden beslissing verwijst ook naar het AIDA rapport Italië met update van 21 maart 2018, naar het 'OSAR/SHF-rapport' van augustus 2016 dat ruime aandacht besteedt aan de situatie van Dublin-terugkeerders in Italië, naar een UNHCR "Italy weekly snapshot – 30 December 2018" en naar een "Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019" om tot de conclusie te komen dat uit deze rapporten niet zonder meer en automatisch blijkt dat men als verzoeker om internationale bescherming in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 van het EVRM. Nergens in deze rapporten wordt vermeld dat de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertonen dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij wijst er verder opdat het UNHCR geen rapporten gepubliceerd heeft waarin het

UNHCR stelt de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont dat Dublin-terugkeerders er onmenselijk of vernederend worden behandeld en dat er evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in de opvangvoorzieningen.

3.3.2.16. Verder blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de gevolgen van het Salvini-decreet. In de bestreden beslissing kan meer bepaald worden gelezen:

“Op 24.09.2018 namen de Italiaanse autoriteiten een nieuw decreet aan dat hervormingen voorziet op het vlak van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming met onder meer de afschaffing van de status van humanitaire bescherming en inzake het SPRAR-netwerk. Het decreet, het zogenaamde “Salvini-decreet” werd op 07.11.2018 en 27.11.2018 door respectievelijk de Senaat en Kamer van Afgevaardigden goedgekeurd en op 27.11.2018 door de president ondertekend. Het decreet, dat kritisch werd onthaald door verscheidene ngo’s en burgerrechtenorganisaties, beperkt de toegang tot het SPRAR-netwerk, de tweedelijns-opvangstructuur, tot begunstigden van internationale bescherming en niet-begeleide minderjarigen. Ten gevolge hiervan zal de betrokkene na overdracht niet in een SPRAR-locatie, maar in een van de eerstelijnsopvangvoorzieningen, zoals de CAS- of CDA-centra, worden opgevangen. Dat de betrokkene zal worden opgevangen in een opvangstructuur buiten het SPRAR-netwerk betekent niet dat hij zal worden uitgesloten van materiële opvang en de Italiaanse opvangstructuren structureel in gebreke blijven. Hieromtrent verwijzen we eveneens naar de recente circulaire van de Italiaanse instanties waarin wordt bevestigd dat onder de bepalingen van Verordening 604/2013 overgedragen personen zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd (“Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019”). Indien zou worden aangevoerd dat dit nieuwe decreet in combinatie met de aanhoudende instroom van immigranten via Italië het globale netwerk onder druk zet, wensens we te benadrukken dat in 2018 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 (119.249, cfr. UNHCR, “Italy weekly snapshot – 30 December 2018”, <https://reliefweb.int/report/italy/unhcr-italy-weekly-snapshot-30-dec-2018>). Gelet op deze informatie zijn we van oordeel dat er op dit ogenblik geen sprake is van een grote druk op de opvangvoorzieningen. Dat in de toekomst ten gevolge van het bovenvermelde decreet verzoekers vanuit SPRARlocaties naar andere opvangstructuren zullen worden overgebracht impliceert geenszins dat deze voorzieningen structureel tekort zullen schieten en het systeem hierdoor onder een dermate globale druk zal komen te staan dat niet langer van het interstatelijke vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan”.

3.3.2.17. Het blijkt dus dat de verwerende partij wel degelijk afdoende motiveert dat in Italië geen sprake is van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en opvangvoorzieningen. Ze houdt wel degelijk rekening met de gevolgen van het Salvini-decreet en zet aan de hand van “Circular letter n. 1.2019, 08.01.2019” in de verf dat Dublinterugkeerders zullen worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk en dat hierbij de fundamentele rechten van de verzoekers zoals het behoud van de eenheid van gezin zullen worden gegarandeerd. De verwerende partij benadrukt ook aan de hand van een zeer recente UNHCR informatie van 30 december 2018 dat in 2018, 23.371 personen in Italië aankwamen, wat beduidend lager is dan in 2017 waar er 119.249 personen aankwamen zodat er geen sprake meer is van grote druk op het opvangnetwerk.

3.3.2.18. Verzoeker kan dit alles niet onderuit halen door te verwijzen naar een rapport van 12 december 2018 van de “Danish Refugee Council “.Dit handelt namelijk over “vulnerable Dublin returnees” en het feit dat niet voldoende tegemoet wordt gekomen aan hun bijzondere noden in de opvangcentra. Verzoeker toont echter niet aan dat hij een “vulnerable Dublin returnee” is (zie infra). Voorts blijken uit het voormeld rapport van 12 december 2018 bezorgdheden over de gevolgen van het Salvini-decreet op de toegang tot de gezondheidszorg in Italië voor asielzoekers, maar de Raad wijst erop dat uit het artikel blijkt dat asielzoekers toegang zullen hebben tot de gezondheidszorg voorzien in de opvangcentra. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat asielzoekers ingevolge het Salvini-decreet verstoken blijven van medische zorgen en enkel beroep zouden kunnen doen op dringende medische hulp. Daarnaast toont verzoeker niet aan op welke wijze het feit dat in Italië ten gevolge van het Salvini-decreet het ‘humanitarian residence permit’ wordt afgeschaft ten voordele van een nieuw verblijfsmachtiging in uitzonderlijke gevallen, er toe leidt dat er sprake zou zijn van ernstige structurele tekortkomingen in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen

3.3.2.19. Voor wat betreft de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, hij is een jonge man van bijna 19 jaar. De Raad wijst er op dat in het administratief dossier geen verklaringen opgenomen zijn van

verzoeker dat hij lijdt aan tinnitus, dat hij misschien aan tuberculose lijdt en dat hij in Italië op straat sliep. Het gegeven dat de in punt 1 bedoelde beslissing van 22 januari 2019 dergelijks wel vermeldt en waarop verzoeker in zijn verzoekschrift de aandacht vestigt, kan geen aanleiding geven tot de schorsing van de bestreden beslissing. Deze verklaringen vinden zoals gezegd geen steun in het administratief dossier. Alleszins worden bij het verzoekschrift geen medische attesten gevoegd waaruit zou blijken dat verzoeker aan tuberculose lijdt en aan tinnitus, waarbij dit laatste te wijten zou zijn aan toegebrachte verwondingen aan het oor. Het administratief dossier bevat evenmin dergelijke attesten. Verzoeker stelt bijzonder getraumatiseerd te zijn door ervaringen in Libië en in Italië, doch brengt geen medisch attesten bij waaruit blijkt dat hij getraumatiseerd is. Hij stelt psychologische problemen te hebben, maar brengt hiervan geen enkel bewijs aan. Verzoeker brengt dus niet de afweging in de bestreden beslissing aan het wankelen *“Betrokkene werd in het centrum onderzocht door een centrumarts, die vaststelde dat er bij terugleiding naar Italië geen risico op inbreuk op artikel 3 van het EVRM is (zie attest dd. 26/02/2019)”*. De Raad kan dan ook niet anders dan concluderen dat verzoeker een gezonde jonge man is, die als asielzoeker geen bijkomend kwetsbaar profiel heeft en geen bijzondere noden heeft op medisch of psychologisch vlak. Verzoeker kan in zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig verwijzen naar rapporten waaruit blijkt dat Italië kampt met heel wat problemen om asielzoekers met medische en psychologische problemen te screenen en hun de bijbehorende behandeling en opvang te geven.

3.3.2.20. Specifiek voor wat betreft verzoekers persoonlijke slechte ervaringen in Italië, komt uit de bovenvermelde gehoren naar voren dat “het daar niet goed is” en dat hij medisch aldaar niet zou verzorgd zijn voor het probleem aan zijn oren. Verzoeker heeft wel degelijk verklaard dat veel mensen aldaar op straat slapen, zonder te specificeren dat hij zelf op straat heeft moeten slapen. Zelfs indien hij zelf op straat had moeten slapen, kan de Raad niet aannemen dat dit een situatie is die neerkomt op een schending van artikel 3 EVRM. Alleszins is het zo dat hij als Dublin-terugkeerder zal worden ondergebracht in centra buiten het SPRAR-netwerk waarbij zijn fundamentele rechten zullen gerespecteerd worden (zie supra). De enige concrete persoonlijke ervaring van verzoeker in Italië is dus dat hij aldaar medisch niet verzorgd werd voor het probleem aan zijn oren. Ten eerste dient de Raad op te merken dat geen enkel medisch attest staft dat hij een probleem heeft/ gehad heeft aan zijn oren. Ten tweede, mocht dat al zo zijn dat hij in Italië medische behandeling voor zijn oren behoefde, is het niet duidelijk waarom hij niet medisch verzorgd werd in Italië en wordt alleszins niet aangetoond dat deze niet-verzorging neerkomt op een situatie in de zin van artikel 3 EVRM. Verzoeker kan de vaststellingen in de bestreden beslissing dan ook niet aan het wankelen brengen dat hij *“geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest”*. Alleszins heeft verzoeker zelf verklaard dat hij in Duitsland behandeling kreeg voor zijn oren en ligt er zoals reeds eerder gezegd geen medisch attest voor waaruit blijkt dat hij actueel nog medische verzorging behoeft voor zijn oren bij een terugkeer naar Italië. Waar verzoeker voor wat betreft zijn persoonlijke ervaringen nog verwijst naar een e-mailbericht van M.F. van 28 januari 2018, verstuurd via een hotmail.com mailadres naar zijn huidige raadsman, dient de Raad op te merken dat hieruit geen persoonlijke ervaringen in Italië blijken. Het gaat over ervaringen van verzoeker in zijn geboorteland, Libië, over het tijdstip van aankomst in Europa, over de weigering van een ingediende asielaanvraag in Duitsland in maart 2018 en over het aantal keren dat verzoeker in België werd aangehouden. Het gaat over zijn tocht door de woestijn en wat hij daar meegemaakt heeft. De afsluitende melding, *“Un retour en Italie en son cas sera une contravention de la Charte en une honte pour la Belgique en sa rhétorique du droit de l’homme”*, is een persoonlijke visie van M.F. wiens functie onbekend is.

3.3.2.21. Voor wat betreft verzoekers persoonlijke ervaringen in Libië, op dit vlak stelt de bestreden beslissing terecht, *“Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld”*. Het komt aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië toe om verzoekers persoonlijke ervaringen in Libië mee te nemen in het kader van de af- of behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dit in het licht van artikel 18(2), §1 van de Dublin-III Verordening.

Een schending van artikel 3 EVRM of de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht in dit verband wordt niet aangetoond.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

3.4. De vaststelling dat geen gegrond middel ontwikkeld werd, volstaat om de vordering af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. H. VAN GOETHEM,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. EKKA